

ТЕОДОР СТЪРДЖЪН КОТАРАКЪТ ХЕЛИКС

Превод от английски: Любомир Николов, —

chitanka.info

Четохте ли във вестниците?

КРАДЕЦЪТ Е КОТАРАК

ПОЛИЦАЙ И НОЩЕН ПАЗАЧ

СТРЕЛЯТ ПО КАСОРАЗБИВАЧ

Странна история узнахме тази сутрин от полицаия Пат Райли и нощния пазач в брокерска фирма Джордж Мърфи.

Според твърденията им, по време на уличен патрул полицаят бил повикан от Мърфи, който развълнувано му съобщил, че някой отваря касата в канцеларията. Райли го последвал към сградата и двамата безшумно се изкачили до служебните помещения.

— Чуваш ли го? — запитал Мърфи.

Полицаят твърди, че чул как прещракуват цифровите дискове на старата каса. Когато стигнали до вратата, отвътре се чул шум и нечий глас извикал от мрака:

— Мръднете ли, ще ви надупча!

Полицаят извадил револвера и изстрелял шест куршума по посока на гласа. Раздал се котешки вой, последвал странен шум и в това време пазачът напипал ключа на лампата. В светлината ѝ видели само голям черен котарак, който се мятал в агония — два от куршумите на Райли го били улучили. От касоразбивача нямало и следа. Как е избягал, навярно ще остане загадка. Канцеларията нямала друг изход, освен вратата, през която стрелял Райли.

Води се полицейско разследване.

Аз мога да проясня загадката.

Всичко започна преди около година, когато изобретих гъвкавото стъкло. То щеше да ме направи богат, но... бих предпочел да съм беден и щастлив.

Стъклото беше голяма работа. Открих го докато си играех с някои минерали... няма да кажа кои. Не искам друг да загази като мен. Казано накратко, ако комбинираме този минерал със силициев сулфид при определена температура и внимателно го охладим, получаваме това стъкло. Евтино, устойчиво на киселини и извънредно гъвкаво. Дотук добре. Но едно от свойствата му... чакайте да ви разкажа.

В деня, когато всичко започна, тъкмо правех първата бутилка. Тя стоеше върху охладителя — лично мое изобретение; закрыта въртяща се масичка над пръстен от бунзенови горелки — и изстиваше бавно, докато аз изработвах запушалка от същия материал. Шмиргелът захапваше това стъкло едва на двацет и две хиляди оборота и Хеликс слушаше воя му като омагьосан. Винаги е обичал да ме гледа как работя. Той беше не просто мой котарак, а и приятел. Нямах тайни от Хеликс.

Мъжкар, както разбирате. Грамаден черен котарак с бял нагръдник, бели чорапки и опашка колкото за два обикновени котака. Носеше я на изящна спирала — три пълни кръга — и от нея му идваше името^[1]. Можеше да седне върху опашката и да я обвие два пъти около главата си. Ех, какъв котарак беше!

Изключих шмиргела и вдигнах капака на охладителя, за да сложа запушалката върху шишето. И точно в този момент — *фиуууу!*

Чували ли сте някога край ухото си рикоширал куршум? Точно същото беше. Чух го, после както държах запушалката над въртящото се шише, нещо я изтръгна от ръцете ми и здраво затъкна гърлото на бутилката. Всички горелки изгаснаха — като *духнати!* Стоях, гледах Хеликс и забелязах още нещо:

Той не бе помръднал!

Обаче ние с вас знаем, че едно котешко създание — каквото и да е то — не може да устои на този кратък, свистящ звук. Ако имате котка, опитайте. Хеликс трябваше да е на крака и с широко разтворени жълти очи да търси откъде идва звукът, а вместо това той седеше като сфинкс със затворени очи, подгънати предни лапи и леко потрепващи мустаци. Пълна безсмислица. Хеликс притежаваше невероятно чувствителни сетива. Знаех. Бях ги изпробвал. Тогава?...

Или бях доловил онзи шум с някакво сетиво, което Хеликс не притежаваше, или изобщо не го бях чул. Във втория случай трябва да

бях луд. Никой не обича подобна мисъл. Затова едва ли ще ме упрекнете, че се помъчих да повярвам в шестото чувство.

От унеса ме изтръгна фученето на Хеликс. Схванах намека и затворих горелките.

— Хеликс, приятелю — казах аз, след като мозъкът ми се поизбистри, — как ти се вижда тая работа? А?

Хеликс издаде въпросителен звук и дойде да потрие глава в ръкава ми.

— Май и ти не си наясно, така ли? — Почесах го зад ухото и краят на опашката блажено се нави около китката ми. — Чакай да видим. Аз чувам странен шум. Ти — не. Нещо изтръгва запушалката от ръката ми, после духва вятър оттам, където изобщо не може да го има, и изгасява горелките. Звучи ли нормално? — Хеликс се прозина. — И аз тъй мисля. Кажи ми, Хеликс, какво да сторим? А?

Хеликс се въздържа от предложения. Вероятно бе готов да забрави всичко. Жалко, че и аз не реших същото.

Свих рамене и отново подхванах работата. Най-напред си сложих брезентова ръкавица и измъкнах бутилката. Хеликс се пъхна под лакътя ми и протегна нос да подуши гъвкавата извита повърхност. Трескаво посегнах към нея, за да не се опари, закачих стъклото с гола ръка и веднага замагнах отново — да удържа шишето, преди да падне. Не успях. Бутилката падна, отскочи... и отново се озова върху масата. При това не къде да е, а точно на мястото, откъдето я бях съборил!

И — отбележете добре — когато погледнах ръката си, за да видя колко зле съм се изгорил, върху кожата нямаше и следа. Шишето беше *студено*... а не му се полагаше да изстине поне още няколко часа! Новото ми стъкло беше много лош проводник на топлината. Едва не се разсмях. Трябваше да съм наясно, че Хеликс има достатъчно ум в главата, за да не рискува розовия си нос с разни горещи бутилки.

Двамата се изнизахме. Минахме в моята стая, скрихме се от смахнатата бутилка и аз се тръшнах на леглото. Бихме се разплакали просто от пълнота на чувствата, но ние с Хеликс не сме плакали от години.

След като нервите ми се поотпуснаха, аз надникнах в лабораторията.

— Ела насам, бе диване. Искам да поговорим.

Кой го каза? Втренчих се подозрително в Хеликс, който ми отвърна с невинен поглед. Добре де, не го бях казал аз. И Хеликс не беше. Взех адски да се плаша от онази бутилка.

— Хайде де!

Тонът беше висок и доста свадлив. Погледнах Хеликс. Той се миеше благопристойно. Но... Хеликс бе най-бдителният котарак на този свят. Ако имаше още някого — ако бе чул още някого — в лабораторията, щеше да ме предупреди. Значи не чуваше. А аз чувах.

— Хеликс — изпъшках аз и той погледна към мен, значи слухът му си беше наред, — двамата с теб сме полудели.

— Не, не си — каза гласът. — Сядай, додето не си се изтърсил. Аз съм в шишето и не мърдам оттук. Ако ме извадиш, ще умра, но между нас казано, не вярвам да успееш. Във всеки случай, моля те, не опитвай... ама какво ти става? Престани да се пулиш, човече!

— О — избъбрих аз истерично, — нищо ми няма. Нищичко. Само дето съм смахнат, това е. Тотално, окончателно и безвъзвратно откачен, шантав, душевноболен и тъй нататък, сиреч жертва на загубено психическо равновесие. Аз съм луд за връзване. И кой съм сега, Жана д'Арк ли? Хей, Хеликс. Гледай. Аз съм Жана д'Арк. Ти сигурно си Буцефал, Пегас или великото божество Пуц. Имах си празно шишенце, а сега е пълно с джин. Ей, Хеликс, дай да му ударим по едно джинче...

Седнах на пода и Хеликс се настани до мен. Мисля, че ме съжаляваше. Във всеки случай аз се съжалявах — много.

— Колко смешно — изрече бутилката или по-точно гласът, който твърдеше, че идва от нея. — Ако ме оставиш да обясня...

— Виж какво — рекох, — може и да има глас. Вече на нищо не вярвам... освен на теб, Хеликс. Ако ти го чуеш, всичко е наред. Ако ли не, значи съм луд. Хей, Глас!

— Какво?

— Направи ми една услуга. Викни „Хеликс“, ама по-силничко. Ако котаракът те чуе, значи съм нормален.

— Добре де — уморено рече гласът. — Хеликс! Хеликс!

Хеликс седеше и ме гледаше. С нито едно трепване на мустака не издаваше, че е чул. Въздъгнах и тихо казах:

— Хеликс! Ела, Хеликс!

Хеликс скочи върху гърдите ми, хвана ме с лапи за раменете и ме погъделичка по носа с дългата си опашка. Прегърнах го и внимателно се изправих.

— Братко — рекох, — май това ни е краят. Превъртял съм. Най-добре да позвъня на полицията.

Хеликс замърка. Виждаше, че съм тъжен за нещо, но не си даваше зор да проумее. Гледаше ме тъй, сякаш и луд пак щях да му допадам. Но според мен му беше интересно. Гледаше някак загадъчно с лъскавите си очи. Като че предпочиташе засега да си остана на място. Е, щом той не искаше да звъни на полицията, и аз не исках. Повече не отговарях за постъпките си.

— А сега ще бъдеш ли *така добър* да млъкнеш? — каза шишето. — Не искам да ти създавам неприятности. Може би не го осъзнаваш, но ти ми спаси живота. Недей да се плашиш. Виж какво. Аз съм душа, разбра ли? Бях човек на име Грегъри... Уолъс Грегъри. Загинах в автомобилна злополука преди два часа...

— Загинал си преди два часа. А пък аз ти спасих живота. Знаеш ли, Грегъри, много е весело. На главата ми има тюрбан със скъпоценности. Аз съм Мизорският махараджа. Гу-у-у. Уа! И бъл-бъл-бъл. Аз...

— Ти си съвършено нормален. Или поне донякъде. Стегни се и ще ти мине — каза шишето. — Да, загинах. Тялото ми загина. Аз съм душа. Нея автомобил не може да я убие. Обаче Те могат.

— Те ли?

— Аха. Онези, дето ме гонеха, когато се пъгнах в бутилката.

— И кои са Те?

— Нямаг име. Те ядат души. Гъмжат на цели рояци. Срещнат ли някоя заблудена душа, тутакси я подгонват.

— Искаш да кажеш... щом някой умре, душата му излиза и хуква да бяга от Тях? И рано или късно я докопват?

— О, не. Само някои души. Разбираш ли, когато човек осъзнае, че ще умре, нещо става с душата му. Има живи хора, които в един или друг момент са очаквали да умрат. После по случайност им се е разминало. След това вече не са същите, защото е станало онова. Заедно с мисълта за предстоящата смърт душата получава нещо като защитно покритие, макар че всъщност е по-скоро промяна във

формата. От този момент нататък душата е неприятна и несмилаема за Тях.

— И какво става със защитената душа?

— Не знам. Странно... хората казват от хилядолетия, че ако някой успее да се завърне подир смъртта, ще разправя изумителни истории... е, аз го сторих, благодарение на теб. И все пак почти нямам какво да ти кажа. Вярно, умрях и душата ми напусна тялото. Но изминах съвсем кратък път. Защитената душа вероятно минава през разни етапи... Не знам, само предполагам.

— А твоята защо не беше „защитена“?

— Защото ми дойде изневиделица — нямах представа, че ще умра. Всичко стана толкова бързо. А и не бях твърде набожен. Набожните хора, истинските мислители, философите като цяло и онези, които по професия се срещат с мъдри и велики творби — те са защитени още години преди смъртта.

— Защо?

— Много просто. Не можеш да мислиш дълбоко, без да се сблъскаш с осъзнаване на смъртта и нейната сила. Знам, „осъзнаване“ е доста неточен термин. Ако имаш блестящ ум, но не задълбаваш достатъчно в темата — която и да било тема — никога не ще я осъзнаеш. А за човешкия ум това е задънена улица. Блъснеш ли се в стените, боли. И тази болка е осъзнаването. Глупавите я достигат много по-лесно — повече ги боли и това облекчава защитата. Но така или иначе, човек може цял живот да живее без нея и в последните секунди преди смъртта душата му да се преобрази. Аз не разполагах с тези секунди.

Напипах кърпата и избърсах лицето си. Почваше да ми става горещо.

— Слушай — казах, — това е... ами... още съм съвсем бос по въпроса. Обясни ми какво е душа.

— Най-просто казано — отвърна бутилката — душата е материя като всичко останало във вселената. Има тегло и маса, макар че не могат да се отчитат по земните мерки. Сегашната наука още не се е добрала дотам. Обикновено душата се съсредоточава около пинеалната жлеза, макар че може да обикаля из цялото тяло, стига да има подходящ стимул. Например...

Примерът се оказа много добър. Разбрах го.

— При гняв също — продължи шишето. — В пристъп на ярост душата за момент отива към надбъбречните жлези и помага за отделянето на адреналин. Разбираш ли?

Обърнах се към Хеликс и казах:

— Хеликс, днес научихме много неща.

Той извади нокти и ги огледа внимателно. Изведнъж осъзнах, че седя на пода в лабораторията и разговарям с празна бутилка, а Хеликс лежи в скута ми, слуша моите думи без особен интерес, но *изобщо не чува* онези от бутилката. Пак ми се зави свят. *Трябваше* да получа отговор.

— Хей, Шише — дрезгаво казах аз, — защо Хеликс не те чува?

— А, това ли? — отвърна шишето. — Защото няма звук.

— Ами аз как те чувам?

— Пряка телепатична връзка. Всъщност не разговарям с теб, а с твоята душа. Тя ти предава посланията. Въздейства върху нервните центрове на слуха — затова го приемаш като звук. Така е най-лесно за разбиране.

— Тогава... защо и Хеликс не приема същите послания?

— Защото е настроен на различна... ъ-ъ-ъ... вълна. Така го казвам, макар че вълните на мисълта не са електромагнитни. Мога... тоест, смятам, че мога... да насоча мисли към него. Още не съм опитвал. Всичко зависи от нивото на развитие.

Вече дишах малко по-леко. Удивително, колко помага едно смислено обяснение. Но оставаха още едно-две неща.

— Ами какви бяха тия приказки, че съм ти спасил живота? И какво общо има моето гъвкаво стъкло?

— Не съм съвсем наясно — каза шишето. — Но по чиста случайност ти си се натъкнал на единственото нещо във вселената, което е преграда... за Тях. Един вид изолатор. Аз го усетих, усетиха и Те. Да ти кажа, падна страхотна гоненица. Когато искат, Те са невероятно бързи. Както знаеш, спечелих аз. На косъм. А, да, моя беше вината, че запушалката ти се изплъзна. Направих го, като създадох вакуум в бутилката. Запушалката беше точно до отвора, пък и ти не я стискаше здраво.

— Вакуум? — повторих аз. — А какво стана с въздуха?

— Много лесно. Разделих молекулярната структура на стъклото и изкарах въздуха.

— Ами Те?

— А, Те щяха да ме последват, обаче ако се вгледаш, ще видиш, че сега запушалката е запоена. Това ме спаси. Ох!... Между другото, ако се чудиш какво охлади бутилката толкова бързо, да знаеш, че беше създаването на вакуум. Както ти е известно, при разширяване на въздуха температурата спада. Създаването на вакуум, естествено, поражда силен студ. Бива си го това стъкло. На практика няма температурни промени.

— Знаеш ли, почвам да се радвам, че така стана. Нямах да е хубаво... Сега сигурно ще прекараш остатъка от живота си в това шише.

— Остатъкът от живота ми, драги, е... вечността.

Аз примигах.

— Няма да е много забавно. Искам да кажа... ти не изпитваш ли глад... или нещо такова?

— Не. Хранят ме — знам го. Отвън. Изглежда, че някъде има източник на енергия, с която се храня. Нямам представа какъв е. Обаче наистина ще е скучничко. Не знам... може би някой ден ще открия начин да си набавя друго тяло.

— Че какво ти пречи да го направиш още сега?

— Не мога — каза шишето. — Докато в тялото има душа, то е неуязвимо. Единственият начин е да убедя някоя душа, че има сметка да напусне тялото и да ми го предостави.

— Хм-м-м... слушай, Шише. Не ти ли дойде вече онова осъзнаване на смъртта, дето го спомена преди малко? Трябва да имаш защита срещу Тях.

— Точно там е работата. Душата трябва да извлече защитата си от тялото. Ако можеш да вляза в нечие тяло и да го овладя само за секунда, щях да се защитя и да си отида. Или пък да остана и да си живея живота додето умра. Между другото, престани да ми викаш Шише. Казвам се Грегъри... Уолъс Грегъри.

— А, добре. Аз съм Пит Тронти. Ъ-ъ-ъ... много ми е приятно.

— И на мен. — Шишето подскочи два-три пъти. — Това беше вместо ръкостискане.

— Как го направи? — усмигнах се аз.

— Лесно. При умело насочване и най-леката молекулярна промяна кара шишето да подскача.

— Страшен номер. Е... трябва да бягам до магазина. Нещо да ти донеса?

— Не, Тронти, благодаря. Бягай. Пак ще се видим.

Тъй започна дружбата ми с Уоли Грегъри, изгубена душа. Открих, че е много интелигентен; и макар че ми бе провалил плановете за новото стъкло — нямах никакво желание да колекционирам души в бутилки — станахме истински приятели. Малцина имат подобен късмет — да си намерят толкова приятен и кротък съквартирант. Макар че първата вноска бе доста висока — едва не откачих, в края на краищата! — почти нямах разходи за поддръжката. Уоли никога не се прибираше пиян, не крънкаше пари назаем и не водеше приятели. Не закъсняваше за вечеря и не разхвърляше мръсни чорапи. Като съквартирант беше идеален, а като приятел надминаваше дори Хеликс.

Една вечер след около осем месеца аз работех и си бърбех с Уоли. Той много ми помагаше — по онова време се занимавах със синтез на изкуствен каучук, а Уоли притежаваше свръхестествената способност да знае как точно стават химическите реакции... и тъкмо поради това се замислих над неговото състояние.

— Слушай, Уоли, не е ли крайно време да помислим как ще ти набавим тяло?

Уоли изсумтя.

— Само това ще можем — да мислим. Как, по дяволите, смяташ да изкопчим от някоя душа съгласие за подобна смяна?

— Не знам... може пък да преметнем някоя. Нали знаеш, да я подлъжем.

— Какво? Да я подлъжеш, когато може да прочете всяка твоя мисъл? Няма начин.

— Само не ми разправяй, че нито една душа във вселената не се поддава на измама. В края на краищата, тя е част от човека.

— Не казвам, че душата е кой знае колко умна, Пит. Но тя разсъждава без емоционални задръжки... разсъждава с първични понятия. Всеки глупак може да бъде гений, ако вижда ясно корена на проблема. А душата прави точно това. Естествено, ако е високо развита като човешката.

— Ами ако не е чак толкова развита? Това е идея. Няма ли как да заемеш тялото на някое куче, да речем, или на...

— Или на котарак?...

Спрях да разтръсквам чашката с млечнобял латекс, заобиколих масата и спрях пред шишето.

— Уоли... само не Хеликс. Не и този котарак! Та той... той е мой приятел. *Не можем* да го направим. Боже мой, човече...

— Ставаш сантиментален — презрително каза Уоли. — Ако изобщо имаш някакво чувство за стойност, изборът е предрешен. Можеш да спасиш безсмъртната ми душа, като пожертваш живота на някакъв си котарак. Малцина хора са имали такава възможност, при това толкова евтина. Това ще е голяма игра. Не съм ти казвал, но през последните два месеца надничам в съзнанието на Хеликс. За котарак умът му е просто блестящ. Пък и нищо особено няма да му се случи. Ще престане да съществува — това е ясно. Но душата му е първична и защитена още от най-ранна възраст, както навярно става с всеки примитивен разум. За да получи защита, човек се нуждае от някакъв мощен стимул, понеже значително се е отдалечил от страха пред смъртта. Не и котките. Тяхната първична философия почти не се различава от тази на дивите им прадеди. Всичко ще бъде наред. Просто аз влизам, той излиза и заминава там, където отиват всички добри котки след смъртта си. Телом ще бъде с теб, както и сега; но ще го движи моята душа. Пит, *трябва* да го направиш.

— Божичко, Уоли... виж какво, ще ти намеря друг котарак. Или... слушай! Какво ще речеш за маймуна?

— Мислил съм по въпроса. Първо, маймуната ще бие на очи, ако се движи сама. Разбираш ли, моята мисъл е да вляза в някакво тяло, с което да ходя където си искам. Второ, с Хеликс ще имам по-добър старт. Няма да е лесно да преобразувам този котарак според потребностите си, но може да се направи. Отдавна изследвам ума му и вече го познавам доста добре. Трето, ти познаваш и мен, и него... а и той вече ме познава донякъде. Хеликс е идеалният обект за това начинание, което — признай го — ще бъде извънредно увлекателен експеримент.

Не можех да не се възхитя от аргументите на Уоли. Сигурно е страхотно да нямаш емоционални задръжки. Той ме бе подвел да започна разговора и навярно да изложи тъкмо възраженията, за които имаше готови отговори. Малко му се разсърдих... но само мъничко. Последният му довод реши всичко. Наистина щеше да бъде *извънредно*

увлекателен експеримент — да подготвим котешко тяло и ум за приемане на човешка душа по такъв начин, че душата да води почти нормален живот...

— Не казвам нито „да“, нито „не“, Уоли — рекох аз. — Искам да поговорим още малко... Как ще подходим, ако се съглася?

— Ами... — Уоли помълча. — Най-напред ще трябва леко да изменим тялото му, тъй че да върша неща, недостъпни за котките — да чета, да пиша и да говоря. Мозъкът му също се нуждае от промени, за да възприеме абстракциите. Лапите трябва да станат по-гъвкави, за да държат писалка.

— Тогава по-добре да се откажем — рекох аз. — Не съм ветеринар, а химик. Никой на този свят не може да свърши подобна работа. Ами че...

— Не се бой. Напоследък научих доста и за себе си. Щом веднъж вляза в мозъка на Хеликс, мога да се намеся в обмяната на веществата. Мога да стимулирам растеж в която и да било част на тялото му и по всякакъв начин. Например мога да премахна кожата между пръстите му, да добавя нови стави и мускули. Ето ти ръце. Мога...

— Добре звучи. Но как ще се вмъкнеш? Нали не можеш да махнеш душата му без нейно съгласие? Ами... Те?

— О, няма страшно. Мога да вляза и да работя, а неговата душа ще ме пази. Разбираш ли, вече се свързах с нея. Тя няма да възразява, докато обогатявам неговите духовни и физически способности. Колкото до прехвърлянето, мога да успея, ако побързам. Понякога наоколо няма нито един от Тях. Ако избира подходящ момент, напусна бутилката и скоча в котарака, всичко ще е съвсем безопасно. Единствената сериозна заплаха е душата му. Ако пожелае да ме изхвърли, може да употреби огромна психична сила — да ме запокити нейде отвъд луната. Стане ли това, свършено е. Те няма да пропуснат шанса.

— Божичко... слушай, приятел, по-добре да не рискуваш. Идеята е чудесна, ама според мен не си струва. Сега поне си в безопасност. Ако нещо се обърка...

— Не си струва ли? Чуваш ли се какво говориш? Имам избор: или да стоя в шишето завинаги — а това ще е страшно дълго, понеже не мога да умра — или да наглася Хеликс така, че да ми осигури сносно човешко съществуване до края на живота си. А после защитен

да замина където трябва. Хайде, Пит, бъди човек. Не мога да го направя без теб.

— Защо?

— Не разбираш ли? Котаракът се нуждае от образование. И възпитание. Ти можеш — отчасти защото те познава, отчасти защото така е по-добре. Като почне да говори, ще му преподаваш устно. Така ще продължим мислените си разговори, без той да усети. И което е по-важно — без да усети душата му. Пит, не разбираш ли какво значи това за мен?

— Разбирам, Уоли, но не е честно спрямо Хеликс. Направо си е гаден номер. Не ми харесва... никак. Но донякъде имаш право. Ти си гаден плъх, Уоли. И аз. Но ще го направя. Инак никога не ще имам покой. Как да започнем?

— Благодаря, Пит. Никога няма да забравя... Най-напред трябва да вляза в мозъка му. Ето какво ще направиш. Можеш ли да го накараш да близне бутилката?

Позамислих се.

— Да. Мога да капна върху стъклото малко валериан... имах някъде тук. Той ще го близне. Защо?

— Чудесно. Така свеждаме разстоянието до минимум. Минавам през стъклото и попадам в мозъка му, преди някой от Тях да ме докопа.

Взех шишенцето валериан и капнах малко върху парцалче. Щом го надуши, Хеликс тутакси дотърча. Чувствах се като последен злодей... едва не помолих Уоли да спрем. Но после се отърсих от колебанията. Колкото и да обичах едрия черен котарак, безсмъртната душа на Уоли бе по-важна.

— Чакай малко — каза Уоли. — Един от Тях се навърта наоколо.

Зачаках напрегнато. Хеликс протягаше муцуна към парцалчето, което държах в дясната си ръка. Стисках го с лявата и с всяка секунда се чувствах все по-нищожен. Той ми *вярваше!*

— Давай! — кресна Уоли.

Мазнах с парцалчето по стъклото. Хеликс се изтръгна от скута ми и трескаво почна да ближе бутилката. Едва не заплаках. Кой знае защо, промърморих:

— Бог да се смили над душата му...

— Браво! — каза Уоли. — Успях! — След дълго мълчание добави: — Пит! Дай му още валериан. Трябва да открия коя част от

мозъка му отговаря за удоволствието. Оттам започвам. Страшно ще му хареса.

Сипах валериана в чинийка. Прости ми, Хеликс!

Отново дълго мълчание.

— Пит! Ущипи го, ако обичаш. Или му забий една карфица.

Предпочетох да го щипна, и то доста леко. Това изобщо не заблуди Уоли.

— Накарай го да изреве, Пит! Искам истинска реакция.

Стиснах зъби и усуках дългата опашка. Хеликс нададе вой. Мисля, че по-скоро беше възмутен.

И така продължи. Прилагах върху Хеликс всевъзможни духовни и физически стимули: глад, скръб, страх, гняв (това се оказа трудно, Хеликс просто не искаше да се ядоса!), топлина, студ, разочарование, жажда и оскърбление. С омразата не излезе нищо. А нейде дълбоко в съзнанието на котарака Уоли проверяваше и проверяваше; засичаше, разсъждаваше, пробваше и грешеше. Тъй като бе неуморим и никакви изкушения не го отклоняваха от избрания път, той се оказа превъзходен изследовател. Когато накрая реши да излезе, ние с Хеликс бяхме грохнали от умора. А Уоли разправяше, че едва започвал. Без произшествия го върнах в шишето по същия начин; и така приключи първият работен ден, защото категорично отказах да продължа, докато двамата с котарака не си отспим. Уоли помърмори и се укроти.

С това започна най-изумителният експеримент в историята на психологията и физиологията. Преобразявахме котарака. И го правехме на... е, изберете си думичката сами.

След една седмица той проговори. С нетърпението на любящ баща чаках първата му думичка, която, впрочем, се оказа не „та-ти“, а „валериан“. Толкова се докачих, че го поих с валериан до припадък.

След това потръгна — първо съществителните, после глаголите. Три часа след като изрече „валериан“, вече казваше: „Сипи още малко валериан“.

Уоли случайно се натъкна на „тоналния контрол“ в гласните му струни. Открихме, че можем да му дадем силен и дрезгав глас, но като пожертвахме количеството в име на качеството, постигнахме нещо близко до гласа на Уоли (както го „чувах“ аз). Беше тих, мелодичен и много изразителен.

След дълга работа в предната част на мозъка надарихме Хеликс със съвършена памет. Това е едно от нещата, липсващи на по-низшите животни. Обикновената котка живее почти изцяло в настоящето; ясни са ѝ не повече от десетина минути назад, а за бъдещето няма представа. Каквото учи, се съхранява повече в мускулната или нервната памет, отколкото в звуковата, слуховата или зрителната, както при децата. Променихме това. Хеликс не се нуждаеше от преговор; стигаше веднъж да му се каже.

По някое време ударихме на камък. Разговарях с Уоли както със всеки друг. Но щом Хеликс почна да разбира изреченото, дългите ми приказки без събеседник взеха да го озадачават. Много се мъчех да не отварям уста докато беседвам с Уоли, но успях едва когато се сетих да ползвам лепенка. Хеликс отначало се изненада, обаче свикна.

Накарахме го и да чете. За да разберете какво чудо беше, ще кажа само, че един месец след като почна от А и Б, вече бе изчел от кора до кора Библията, „Златната клонка“ на Фрейзър в съкратения вариант, „Алиса в страната на чудесата“ и четири учебника по география. За два месеца усвои тригонометрията, диференциалното смятане, четиринайсетте основни теории за метемпсихозата и всички песни от текущия хит-парад. О, да; имаше вродено чувство за мелодия и ритъм. В неделя следобед с часове лежеше проснат пред радиото да слуша симфоничните предавания; подир време вече можеше да познае не само произведението и композитора, но и диригента.

Взех да усещам, че прекаляваме. Като котарак, тоест най-независимото същество на света, Хеликс беше аристократ. Почти не проявяваше снизхождение към относителното ми невежество — да, именно невежество; защото макар да му бях дал горе-долу своето собствено образование, той имаше две предимства: пресни знания и съвършена памет. Неприкрито ми се подсмиваше, когато направех прибързано съждение — открай време имам този лош навик — и после започваше да ме поправя с непоносимо прости думички. Не че ми мислеше злото; но когато ме погледнеше над мустаците и снизходително промърмореше: „Май не си съвсем наясно, а?“, направо кипвах. Веднъж чак стигнах до заплахата да го оставя на половин дажба; това винаги му действаше отрезвяващо.

От време на време Уоли ми подхвърляше идеи. Например взе, че вдъхна на котарака страст към тютюна. В резултат Хеликс изпуши

всички цигари в къщата. Аз обаче извадих гениална идея и го научих сам да си ги навива. В крайна сметка не беше чак толкова зле. Но той определено не виждаше особена разлика между „мое“ и „твое“. Можех спокойно да му поверя цигарите си... докато не му се пушеше.

Това ме накара да се замисля. Защо при тия огромни умствени способности не се научи да не ми пуши последната цигара? Или, както стана веднъж, да не изяжда и моята, и своята вечеря, докато говоря по телефона. При това го бях предупредил; той и сам не можа да обясни как е станало. Просто рече: „Ами нали беше на масата...“.

Попитах Уоли и мисля, че той откри верния отговор.

— Смятам — каза той, — че е защото Хеликс и бъкел не разбира от щедрост. От милосърдие. Или което и да било подобно качество. Той е напълно безсъвестен.

— Искаш да кажеш, че не изпитва чувства към мен? Дето съм го отгледал, хранил, възпитал...

Уоли се развесели.

— Да бе, да. Харесва те — ти си кротка душа. Освен това, както сам каза, в теб е ключът от долапа. Не забравяй, Тронти, че Хеликс е котарак и такъв ще си остане, докато не поема властта. Не ще получиш безрезервно покорство от нито един котарак, та бил той и образован, ако сам не благоволи да ти го предложи. Иначе ще върши каквото му скимне. Засега целият процес го интересува... и му доставя удоволствие, както ти казах. Но нищо повече.

— Не можем ли да му предадем някои от тия качества?

— Не. Това ме тревожи донякъде. Разбираш ли, Хеликс си има хитри и коварни начини да постигне своето. Не съм съвсем сигурен какво смята той — или по-скоро душата му — по въпроса за смяната. Може да крои тайни планове. Сторих каквото ми е по силите. Всички нови негови качества съществуваха по начало, макар и в зачатъчен или закърнял вид. Е, ако беше женска, можехме например да развием милосърдие. Но в тоя дребен тигър няма и капка съчувствие! Просто нямам с какво да работя. — Той помълча. — Пит, нека ти призная, че малко ме е страх. Много работа свършихме, но не знам дали е достатъчно. Скоро ще е готов за последната фаза — моето навлизане в психиката му. Както ти казах, ако душата му има нещо против, може да запокити моята извън слънчевата система. И с мен е свършено. А има и още нещо. Не мога да бъда сигурен, че не знае защо вършим всичко

това. Ако знае... Пит, неприятно ми е да питам, но устоя ли на думата си? Да не си казал нещо на Хеликс?

— Аз ли? — възкликнах. — Ах, ти... неблагодарник такъв! Че как бих могъл? Ти чуваш всяка дума между мен и котарака. Никога не заспиваш. Не излизаш навън. Ах, ти мръсен...

— Добре, добре — примирително каза той. — Само питах. По-кратко. Извинявай. Но... ех, ако можех да съм сигурен. Има нещо в ума му, до което няма как да се добера... Е, карай да върви. Дано да е за добро. Имам много за губене, но пък ако спечеля... И, за Бога, недей да крещиш. Забравил си лепенката.

— О... извинявай. Дано да не съм издал нещо — тихо казах аз. — Обаче мери си думите, Грегъри. Не ме ядосвай. Още една такава издънка и те хвърлям в океана заедно с шишето, та до края на дните си да възпитаваш малките рибки. Deve essere così^[2].

— С други думи, никакви маимунджилъци — изкиска се гласът от шишето. — Учил съм италиански в гимназията. Добре, Пит. Извинявай, че повдигнах въпроса. Но постави се на мое място и ще разбереш.

Цялата работа все повече ме изнервяше. От време на време осъзнавах факта, че не е съвсем нормално да споделям дните си с говорещо шише и образован котарак. А сега при тия обтегнати отношения с Уоли и растящото високомерие на Хеликс... направо не знаех кого да подкрепя — Уоли, Хеликс, или чисто и просто себе си. В края на краищата, бях се забъркал до уши, че и малко повече. Дните ми определено не бяха щастливи.

Една вечер седях унило в креслото и се мъчех да вдъхна в живота малко здрав разум с помощта на вечерния вестник. Уоли се цупеше в шишето си, а Хеликс бе заел върху килима пред радиото онази съвършено отпусната поза, която единствено той е в състояние да постигне. Пушеше начумерено и от време на време стрелваше лапа към някоя муха. Във въздуха отчетливо се долавяше напрежение и това не ми хареса.

— Хеликс — внезапно казах аз, като запратих вестника към отсрещната стена, — какво те тормози, мой човек?

— Нищо — излъга той. — И престани да ме наричаш „мой човек“. Невъзпитано е.

— О-о-о! Значи вече си имаме и сноб! Хеликс, взе да ми писва от твоето отношение. Понякога съжалявам, че ти дадох образование. Преди да поумнееш, проявяваше към мен малко повече уважение.

— Тази забележка — лениво провлачи котаракът — е типична за човешко същество. Какво значение има откъде съм получил едно или друго? Щом даден талант си е мой, имам пълното право да се гордея с него и да гледам отвисоко на всеки, който не го притежава. Кой си ти, че да възразяваш? Мислиш се за много умен, нали? И то само защото спадаш към нахалното племе на... — тук в думите му се вмъкна най-отровно презрение — ... хомо сапиенс.

Знаех, че не бива да му обръщам внимание. Забавляваше се с прастарата игра на котешкия род — да ни прави на глупаци. Всеки човек с комплекси изпитва алергия към котките. Покажете ми такъв и веднага ще кажа, че не вярва на себе си. Котката е символ на величавата самота. И човекът изобщо не я впечатлява.

— Тия приказки няма да ти помогнат, Хеликс — хладно отвърнах аз. — Нима не разбираш колко е лесно да се отърва от теб? По-рано смятах, че имам основание да ти осигурявам храна и подслон. Беше приятен събеседник. Сега определено не си.

— Да ти призная — каза котаракът, като се протегна и изгаси цигарата върху килима, защото знаеше, че това ме дразни, — съжалявам дълбоко само за едно нещо в живота си. За това, че си ме познавал преди да се възродя. Почти не си спомням онзи период, но изчетох много по темата. Изглежда, че котешката общност дълго време е водила за носа глупавия ви род. А всъщност цялата работа се изчерпва напълно с едно малко човешко стихче:

*Пухкаво и мило, сладко котараче,
няма да ме драска, щом не го закачам.*

— Ето ти, драги ми приятелю и — той презрително изсумтя — благодетелю, нашата простичка философия. Смятам, че моите действия преди тъй удачно да се намесиш в духовното ми развитие са те подвели да проявиш прискърбна липса на полагащото ми се уважение. Ако не е била онази ми глупост през годините на невежество — а аз отказвам да поема отговорност за нея; тя е била

неизбежна — сега щеше да ме приемаш за това, което представлявам, а именно даровит представител на една висша раса. Не ставай по-глупав, отколкото си всъщност, Пит. Смяташ, че съм се променил. Не е вярно. Колкото по-скоро го осъзнаеш, толкова по-добре за теб. И за Бога, престани да биеш на чувства. Отегчаваш ме.

— Чувства ли? — викнах аз. — Дявол да го вземе, какво лошо има, ако човек проявява някое и друго чувство от време на време? И изобщо какво става тук? Кой е началник? Кой плаща сметките?

— Ти — охотно призна Хеликс, — което само доказва колко си глупав. Мога да върша каквото си искам и изобщо няма да ме хванеш, ако това не ми доставя удоволствие. Изчезвай, Пит. Държиш се като дете.

Посегнах за тежкия пепелник и го замерих. Той изящно отскочи.

— Бре-бре! *Какво* могъщество!

Яростно грабнах шапката си и хукнах навън, сподирен от подигравателния кикот на котарака.

Никога през живота си не бях изпитвал тъй безпомощен гняв. Правя някому услуга и докъде стигаме? Почва да ме командва. В отплата аз му правя още по-голяма услуга и какво? Покварява котарака ми. Та и той да ме командва.

Нямаше да е толкова лошо, ако не обичах Хеликс. Смейте ми се, но за човек като мен, който прекарва девет десет от своя живот сред епруветки и електрохимични реакции, котаракът запълваше една голяма пустота. Осъзнах, че съм се заблуждавал — Хеликс открай време си беше безсъвестен паразит. Но аз го обичах. Моя грешка. Нищо на този свят не е тъй смазващо като внезапното разбиране, че си се лъгал в някога. Та аз можех да обичам Хеликс до сетния му ден и да съхраня светла памет за него. Изобщо нямаше да има значение, че съм му приписвал несъществуващи добродетели.

Добре де, чия бе вината? Моя ли? Да, донякъде; бях отстъпил пред плана на Уоли да преработи котарака за своя употреба. Но по-виновен ми се струваше Уоли. По дяволите, аз ли го бях поканил да влезе в шишето? За какъв се мислеше, та да ми обърква спокойния, простиък живот?... Вече имах кого да мразя. Онзи гаден плъх Уолъс Грегъри.

Господи, какво ли не бих дал, за да върна момента, когато Грегъри нахлу в моя живот! Сега няхах на какво да се надявам. Ако

Уоли успееше с плана си, непоносимият котарак пак щеше да се навърта наоколо. В колосалния му егоизъм просто не съществуваха средства за изразяване на по-благи човешки чувства, дори и да му ги донесеше Уоли. Щом двамата се слееха, Хеликс щеше да изчезне в космоса, отнасяйки единствено жизнената си сила и оставяйки всички свои отвратителни черти... а такива притежаваше в изобилие. Ако Уоли се провалеше, Те щяха да го спипат и аз пак оставах с гнусната животинка. Ама че положение!

Ами ако вземех да убия Хеликс? Това изглеждаше приемливо... но пък какво да правя с Уоли? Знаех, че той разполага с огромни възможности; и макар че с онази своя заплаха да го хвърля в океана веднъж му запуших устата, не бях чак толкова сигурен в себе си. Уоли имаше изключителен ум и ако към него се прибавеше омраза, кой знае какво бе в състояние да извърши. За пръв път осъзнах, че душата на Уоли Грегъри представлява сериозна заплаха. Опитайте да живеете с идеята, че щом умрете, нечия душа ще ви дебне нейде в Отвъдното.

Кипнал от гняв, онази нощ аз обикалях с часове, докато измислих идеалното решение. То изискваше гибелта на скъпия ми Хеликс, но сега нямаше да го оплаквам особено. И щеше да освободи Уолъс Грегъри. Пускам човека да завладее котешкото тяло, после убивам котарака. В този момент и двамата са защитени, а аз оставам сам. И в дома ми се възцарява покой.

Около четири сутринта се дотърсих до вкъщи и заспах като труп. Бях грохнал и сигурно щях да проспя целия ден. Но това не допадна на Хеликс. Още в седем и половина той плисна отгоре ми чаша ледена вода. Изругах най-свирепо.

— Ставай, лениво прасе — любезно отвърна той. — Искам си закуската.

Обезумял от ярост, аз се изхлузих от завивките и извисих снага над него. Той стоеше съвършено спокойно и ми се хилеше. Явно не изпитваше и капчица страх, макар да виждах, че е напрегнал крака, готов да отскочи назад, напред или настрани, ако замахна към него. Нямаше да улуча и проклетникът го знаеше много добре.

После си спомних какво ще му сторя и на гърлото ми заседна буца. Извърнах се с просълзени очи.

— Добре, Хеликс — казах, когато си възвърнах дар-слово. — Ей-сега.

Той ме последва в кухнята, седна и загледа внимателно как варя яйцата. Постарах се — Хеликс изобщо не ги ядеше, ако не бяха варени точно две минути и четирийсет и пет секунди — после извадих неговите и ги нарязвах на ситни кубчета, както обича. След това ръснах отгоре мъничко валериан. Хеликс повдигна вежди. От седмици не му бях давал валериан. Използвах го само за награда, когато се справяше изключително добре. А напоследък не ми беше до награждаване.

— Е — каза той, бършейки деликатно устата си, — виждам, че малкият сеанс на примитивен самоанализ, в който се увлече след снощното избухване, ти е подействал добре. Между нас няма да има никакви търкания, Пит, ако продължиш с това поведение. Мога да изтърпя почти всичко, но не и фамилиарните обноски.

Задавих се с къшей хляб. Ама че титанично нахалство! Той си мислеше, че ми е дал добър урок! За момент се изкуших да му натрия носа, но с усилие се въздържах. Не исках да заподозре нещо.

Изведнъж той катурна чашата си от масата и строго запитва:

— Ти на това кафе ли му викаш? Незабавно свари ново и тоя път гледай да внимаваш.

— Ти внимавай — рекох аз. — Учил съм те да казваш „моля“, когато желаете нещо.

— Я стига с тия превземки — отсече скъпото животинче. — Вече би трябвало да знаеш какво кафе предпочитам. Не е нужно аз да те уча. — Посегна през масата и катурна моята чаша. — Сега щеш не щеш, трябва да свариш още. И да ти кажа, повече няма да търпя глупости. От днес нататък слагам край на тази гнусна демокрация. Ще вършиш всичко както аз искам. Прекалено дълго търпях. Ти си възмутителен. Храниш се отвратително, а миризмата ти никога не ми е допадала. Занапред стой настрана докато те повикам. И без покана няма да проговаряш.

Дълбоко поех дъх и съвсем бавно преброих до десет. После извадих две чаши от шкафа, сварих ново кафе и налях. Докато Хеликс приключваше със закуската, аз отидох да си купя револвер.

Когато се върнах, заварих го да спи. Промъкнах се на пръсти в кухнята да измия чиниите, но ги заварих натрошени. Явно такава бе неговата представа за окончателен аргумент. Скръцнах със зъби и почистих. После влязох в лабораторията и заключих отвътре.

— Уоли!

— Какво?

— Слушай, братко, трябва да свършим днес... още сега. Хеликс си е въобразил, че притежава всичко тук, включително и мен. Казвам ти, повече няма да търпя! Тази сутрин едва не го убих и ако тия глупости продължават, точно тъй ще направя. Уоли, готово ли е всичко?

Уоли изглеждаше малко притеснен.

— Да... Пит, чудесно ще бъде! Господи, пак да ходя нормално! Да чета комикси, да ходя на кино или да гледам мач! Е, добре... да приключваме. Та, какво каза за Хеликс? Станал е малко... ъ-ъ-ъ... нетактичен, а?

Изсумтях.

— Меко казано. Смята се за голяма клечка. Аз съм просто наемен работник.

— Пит, той каза ли нещо... нещо за мен? Не се засягай, но... смяташ ли, че е безопасно? Ако казваш истината, той се превръща в личност. Не искам това да стигне твърде далече. Да ти кажа, Те усещат, че става нещо. Последният път, когато ме вкара в Хеликс, гъмжаха наоколо на рояци. Като схванаха, че го променям, веднага се отдръпнаха, сякаш не искаха да ми пречат. Казвам ти, Пит, и Те кроят нещо.

— Как тъй „и Те“ — бързо запитах аз.

— А, нищо. Просто Хеликс ми е едната грижа, а Те — другата. Защо?

Това никак не ме облекчи. Уоли навярно знаеше, че възнамерявам веднага след смяната да убия котарака и по този начин да го лиша от няколко години плътски наслади. Но си мълчеше. Имаше какво да губи.

Отнесох шишето в кухнята и го измих, колкото да поотложат решението. После го оставих на мивката, отидох да заредя револвера и го пъхнах в чекмеджето. След това върнах шишето на масата — сигурен бях, че Уоли не подозира за револвера и не исках сега да узнае — и отидох да търся Хеликс.

Нямаше го.

Възглавничката, върху която обикновено спеше, бе още топла; какво ли кроеше сега?

Трескаво обиколих целия апартамент, но останах с празни ръце. Ама че време бе избрал да изчезне! С примирена въздишка се върнах в лабораторията да кажа на Уоли.

Хеликс седеше на масата до шишето, сучеше мустаци с преобразената си лапа и изглеждаше крайно доволен.

— Е, добри ми човече — посрещна ме той, — какво те тормози?

— Мътните да те вземат, котако — сърдито изръмжах аз, — къде беше?

— Тук-там — лаконично отвърна той. — Ти си не само глупав, но и сляп. И внимавай какви ги говориш.

Премълчах. Имах си по-важни грижи. Как да го убедя да близне шишето? Само с валериан нямаше да стане, не и в сегашното му настроение. Тогава?...

— Предполагам — заяви Хеликс, — че желая отново да предприема стария ритуал с шишеблизането, ако ми позволиш така да се изразя.

— Ами да — потвърдих аз, без да крия учудването си. — За твое добро е, ще знаеш.

— Естествено — каза котаракът. — Знам го от самото начало. Ако не печелех нещо от цялата работа, щях отдавна да сложа край.

Звучеше логично, но не ми се хареса.

— Добре — казах. — Давай!

— Пит! — обади се Уоли. — Този път искам да го държиш много здраво, с двете ръце. Разпери пръсти колкото се може повече, а ако има начин, затисни го и с лакти. Мисля, че ще научиш нещо... много интересно.

Леко озадачен, аз изпълних молбата. Въпреки опасенията ми, Хеликс не възрази.

— Добре — каза Уоли. — Сега Те се оттеглят. Накарай го да близне бутилката.

— Хайде, Хеликс — задавено прошепнах аз.

Розовият език се стрелна напред. Шишето трепна едва забележимо. Настана тревожно мълчание.

— Мисля... че... ще... успея...

Двамата с Хеликс чакахме.

Изведнъж нещо дълбоко в мен се усука болезнено. От потресение едва не припаднах. Дълбоко в мозъка ми отекина

пронизителен писък — писъкът на Уоли, който заглъхваше в далечината. Сетне глухо долетя звук като от нещо разкъсано. Беше ужасно.

Залитнах назад и задъхан се подпрях на шмиргела. Хеликс продължаваше да лежи неподвижно. Ребрата му бясно подскачаха. После той се надигна, пристъпи към мен и ме погледна право в очите.

— Е, спипаха твоя приятел.

— Хеликс! Откъде знаеш?

— Защо си тъй невъобразимо тъп, Пит? Знаех през цялото време. Ако толкова държиш, ще ти обясня. Може пък това най-сетне да ти докаже, че човекът е много, ама много глупаво същество.

— Давай — изпъшках аз.

— Ние с теб току-що бяхме включени в извънредно забавна двойна игра — той се изкиска самодоволно. — Грегъри правилно предполагаше, че не чувам разговорите му с теб... и това бе крайно досадно. Знаех, че има нещо нередно, понеже не вярвах чак толкова да ме променяш само от добро сърце. Но... още някой подслушваше и знаеше всичко.

— Още някой ли?

— Естествено. Забрави ли за Тях? Те бяха твърде заинтересовани от възможността да докопат нашия общ приятел господин Грегъри. Като духове от по-низш разряд, за Тях не бе трудно да се свържат с мен. Помолиха ме да им подхвърля душата на господин Грегъри. — Той се изкиска злорадо. — Обаче аз реших да използвам положението. Виждаш ли моето превъзходство? Казах им да изчакаат; казах, че ще получат Грегъри, когато приключи с него и нито миг по-рано. Те ме послушаха, защото от мен зависеше да им дам каквото желаят. Затова не се намесиха при прехвърлянето.

— Ах, мръсник такъв! — избухнах аз. — Да му погодиш такъв номер след всичко, което стори за теб!

— На твое място не бих го защитавал — студено отвърна котаракът. — Той смяташе да измами и теб. Знам всичко за вашите планове; не се и опитвай да криеш. Отначало той искрено възнамеряваше да използва моето тяло, но все си мислеше, че твоето ще е по-подходящо. Макар че защо го предпочиташе пред моето... е, все едно. Няма значение. Както и да е, планът му бе от шишето да се

прехвърли в мен, а след това в теб. Затова поръча да ме държиш здраво — искаше добър контакт.

— Как... как, по дяволите, узна това?

— Той сам ми призна. След като бях достигнал задоволителен етап на развитие, казах му, че знам всичко. О, да, подлъгах го да ми вгради телепатичен център! Той си въобразяваше, че създава влечение към алкохола! Навреме се сети да спре, но вече можех да контактувам с него. Ако беше продължил още малко, щях да се свързвам и с теб по този начин. Във всеки случай моето отношение го отрезви и той разбра, че няма начин да ме заеме. Предложих му да обединим сили, за да завладеем *теб*.

— *Мен!* — Леко пристъпих към чекмеджето. — Продължавай, Хеликс.

— Разбираш защо го направих, нали? — разсеяно продължи той. — Би било крайно неприятно наоколо да се мотае волна душа със способност отново да премахне част от талантите ми. Ако завладееше теб, ти отпаднаше от играта — Те щяха да се погрижат — а той получаваше каквото иска. Идеално споразумение. Ти дори не подозираше и той разполагаше с чудесна възможност изневиделица да изхвърли душата ти. Знаеше как да го стори. За негова беда душата ти се оказа по-бърза. В крайна сметка не аз, а *ти* уби Уолъс Грегъри. Много мило, а?

— Да — бавно изрекох аз, после измъкнах револвера и насочих дулото право между очите му. — Много мило. По едно време си мислех, че ще ми е мъчно. Вече не.

Дълбоко поех дъх. Хеликс не мръдна. Четири пъти натиснах спусъка, после се подпрях на масата. Напрежението ме смазваше.

Хеликс протегна лапи и се прозина.

— Знаех, че ще опиташ нещо подобно — каза той. — Направих си труда да извадя куршумите преди експеримента. Добре, че те познавам.

Замерих го с револвера, но той бе по-бърз. Светкавично изхвъркна от лабораторията и хукна към вратата. Метна се върху дръжката, отвори и изчезна, преди да съм направил две крачки.

Времето за тревоги дойде след като извърших всички възможни глупости — тропях, тичах насам-натам, търсих под дърво и камък. Но

той бе *котарак*, а човек не е в състояние да хване и най-обикновена котка, ако тя не пожелае.

Чудя се защо ли му е трябвало да отваря каса.

Всъщност не се чудя. Знам го как мисли. По-точно как мислеше. Той кроеше големи планове за себе си — изобщо не се съмнявайте; а ако не греша дълбоко, кроял е планове и за всички нас. В човешката история има пет-шест души, надарени с хладния и невъзмутим котешки егоизъм... и човечеството им е платило горчива цена за уроците. Но нито един от тях не е бил истински котарак.

Знам ли... Хеликс сигурно е възнамерявал да си наеме някого за прикритие. Беше достатъчно умен, за да разбира, че ще го постигне само чрез едно средство — парите. А след това... знае ли някой как би продължил? Можеше да пише, да говори по телефона. Щеше да създаде ефикасна и убийствена организация, по-страшна от всичко, което ние с вас можем да си представим.

Е... вече няма такава опасност. Колкото до мен, аз отново се впускам в работа. Гъвкавото стъкло направо си плаче за патент, обаче този път ще го прескоча.

Но Хеликс... липсва ми, мътните да го вземат.

[1] Helix — спирала, винт (англ.) ↑

[2] Тъй трябва да бъде (итал.) ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.